

PHẦN 34

Ed Sloane đã tính không đi làm việc vào sáng chủ nhật này. Ông không đi trực và bà vợ Betty muốn ông ở nhà dọn dẹp cái ga ra chết tiệt kia. Nhưng khi viên trung sĩ trực báo cho ông biết có một người bạn của Lacey đã gọi điện cho mẹ của cô từ một trạm công cộng ở góc đường 74 và đại lộ Madison, thì không gì có thể giữ ông ở lại nhà nữa.

Khi ông đến trụ sở cảnh sát, viên trung sĩ trực chỉ ông vào văn phòng của ông cảnh sát trưởng.

- Sếp muốn nói chuyện với ông ngay.

Gò má của Frank Deleo đỏ gay, dấu hiệu thường lệ của cơn giận dữ. Nhưng hôm nay, Sloane nhận xét, khi vừa thấy mình ông ta tỏ ra chán nản và lo âu.

Ông hiểu được ý nghĩa của trạng thái đó. Cái bẫy đã hoạt động tốt và đem lại kết quả mong muốn. Họ khám phá được người cảnh sát đã phản bội họ.

- Các người bên phòng kỹ thuật đã gửi cuộc băng đến rất trễ lúc đêm qua. – Deleo báo với ông - Điều này sẽ không làm cho anh vui đâu.

- « Ai vậy » ? Sloane tự hỏi trong khi hình ảnh của những người bạn đồng nghiệp thâm niên lướt nhanh trong trí của ông. Tony...Leo ...Adam ...Jack ...Jim W ...Jim M.

Ông ngược mặt nhìn lên màn ảnh truyền hình khi Deleo cho máy chạy.

Ed Sloan chồm người tới trước. Ông thấy lại cái bàn làm việc của mình với đồng giấy tờ bừa bộn trên đó. Áo vét máng trên lưng ghế như lúc ông để, chùm chìa khóa hơi lú ra ngoài một chút, mới mục đích như kẻ đã đánh cắp các tang vật trong ngăn tủ của ông.

Trên góc bên trái của màn hình, ông thấy cái lưng của ông đang đứng trong phòng hỏi cung.

- Phim này được quay vào đêm qua, - ông nhận xét.

- Tôi biết rồi, anh nên xem phần sau đó.

Sloane chăm chú nhìn lên màn ảnh. Nick Mard đang rón rén bước ra khỏi phòng hỏi cung, dáo dác nhìn quanh mình. Trong phòng này chỉ có hai viên thanh tra khác mà thôi, một người thì đang bận điện thoại, lưng quay về phía Nick, còn một người kia thì ngủ gà ngủ gật.

Ngay lúc đó hình ảnh cho thấy Mars thọc tay vào túi áo vét của Sloane để rút chum chìa khóa ra và giấu kín nó trong lòng bàn tay của mình. Họ thấy anh ta bước đến các ngăn tủ cá nhân, sau đó mau chóng trở lại bỏ xâu chìa khóa về chỗ cũ. Tiếp đến anh ta lấy bao thuốc lá trong túi áo trước của Sloane.

- Chính ngay lúc đó tôi bất ngờ bước vào trong phòng này, - Deleo nói một cách khô khan. – Anh ta đã bỏ về phòng hỏi cung.

Ed Sloane tỏ ra bàng hoàng.

- Cha của anh ta là cảnh sát kể cả ông nội cũng thế. Người ta đã tạo mọi cơ hội cho anh ta kia mà. Tại sao như thế được?

- Tại sao lại có cảnh sát thối nát kia chứ? – Deleo hỏi lại Sloane. – Ed à, chuyện này phải được giữ kín cho hai chúng ta mà thôi. Băng video này chưa đủ để kết tội anh ta đâu. Anh đang ở cùng toán với anh ta. Anh ta có thể chối, viện lý do là muốn kiểm tra túi của anh chỉ vì anh trở nên lơ đãng và anh ta sợ là anh sẽ bị khiển trách nếu như một vụ mất tang vật khác xảy ra. Với đôi mắt màu xanh lơ kia, người ta có thể sẽ tin anh ta

- Mình phải làm cái gì đó mới được. Tôi không thể nào ngòl đối mặt với tên này để phụ trách điều tra vụ án này lâu hơn nữa, - Sloane nói bằng một giọng cương quyết.

- Nhưng đó là điều mà anh sẽ phải làm đấy. Baldwin một lần nữa muốn đến đây để thăm chúng ta. Ông ta đang trên đường. Theo ông ta thì Lacey Farrell không ở xa lắm đâu. Không có gì làm cho tôi vui hơn là lý giải được vụ án này và nắm cổ cô ta để dẫn đến trước mặt của Baldwin, Công việc của anh, anh cũng rõ như tôi mà, là phải đảm bảo làm sao cho Nick không còn có cơ hội để ăn cắp hay hủy đi bất cứ tang vật nào khác.

- Với điều kiện là ông phải hứa cho phép tôi nói chuyện riêng với thằng chó má đó trong vòng mười phút một khi chúng ta lật được mặt nạ của nó mới được.

Ông sếp đứng lên.

- Chúng ta đi thôi. Baldwin sắp tới nơi rồi.

Hôm nay đúng là một ngày để giải quyết tất cả mọi chuyện, Ed Sloane cay đắng nhận xét như thế, trong lúc nhìn viên phụ tá ông tổng chương lý cho chạy máy ghi âm cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa bà mẹ của Lacey và kẻ vô danh.

Khi cuốn băng bắt đầu chạy, ông chỉ chau mày để bày tỏ sự ngạc nhiên của mình mà thôi. Ông biết rõ giọng nói này vì đã nhiều lần ông có đến tòa nhà số 3 đường 70 phía Đông. Đó chính là Tim Powers, người quản lý tòa nhà. Chính anh ta đang nói chuyện điện thoại.

Và anh ta còn giấu Lacey Farrell trong tòa nhà này nữa chứ!

Không ai nói tiếng nào, mọi người đang chăm chú nghe cuộc nói chuyện được ghi băng. Baldwin có vẻ như một con mèo vừa nuốt chửng con chuột vậy. Ông ta như muốn chứng minh cho chúng ta biết thế nào là một công việc cảnh sát được làm một cách chu đáo, Sloane nghĩ một cách bức tức. Nick Mars đang ngồi đây, hai tay để trên đầu gối, mày chau lại giống hình ảnh của thám tử Dick Tracy trong phim hoạt hình đó, Sloane lau bàu cho chính mình. –“Không biết thằng khốn nạn này sẽ thông báo cho ai khi biết được Powers là người thiên thần hộ mệnh của Lacey đây?”

Nhưng ngay lúc này đây, chỉ có một người duy nhất, ngoại trừ Tim Powers, biết được Lacey Farrell đang trốn ở đâu.

Chính là ông đây.

Đúng mười giờ ba mươi, Tim Powers khẽ gõ cửa của căn hộ, sau đó dùng chìa khóa vạn năng của mình để mở nó ra.

- Công tác đã hoàn thành, - anh nói với nụ cười.

Nhưng Lacey nhận thấy ngay có một cái gì đó đang làm cho anh ta bối rối.

- Có gì vậy Tim?

- Tôi vừa nhận được điện thoại của một người ở công ty Douglaston & Minor. Jimmy đã giao cho họ bán căn hộ này và ông ta còn bảo họ phải giải quyết không chậm trễ tất cả bàn tủ cũng như các tư trang trong này. Bà đó nói là sẽ đến đây vào lúc mười một giờ ba mươi cùng một người nữa.

- Chỉ trong vòng một giờ nữa thôi.

- Lacey à, tôi rất tiếc ...

- Anh không thể nào giữ tôi ở lại đây được nữa. Chúng ta đều biết việc này. Anh hãy lấy một cái thùng và dọn sạch cái tủ lạnh đi. Tôi sẽ bỏ các khăn tắm trong một bao áo gối mà anh sẽ đem về nhà anh ? Thế màn thì phải được mở ra hay kéo kín lại ?

- Kéo ra hết.

- Tôi sẽ lo chuyện này. Anh Tim này, mẹ tôi ra sao rồi ?

- Bà có vẻ bối rối lắm. Tôi đã làm những gì có thể để an ủi bà.

Lacey cảm thấy lo sợ như lúc cô đã tiết lộ cho mẹ cô biết chỗ cô đang ở tại Minneapolis.

- Tôi hy vọng là anh không nói quá lâu trong điện thoại đấy chứ ? – Cô hỏi.

Mặc cho anh cố bảo đảm với cô điều đó, nhưng cô vẫn tin chắc là ngay trong giờ phút này đây cảnh sát lùng sục khắp khu phố này để truy lùng cô.

Một khi Tim đã đem hết các chứng cứ của sự hiện diện của cô trong căn phòng này đi rồi. Lacey cất các trang rời của cuốn nhật ký vào trong túi xách thể thao của cô. Cô sẽ cố gặp Kit một lần nữa tại nhà thờ rồi sau đó cô phải chuồn ngay thôi. Cô nhìn đồng hồ, chỉ có đủ thời giờ để gọi Jimmy Landi.

Lần này ông ta trả lời sau vài tiếng chuông. Lacey biết là mình không có đủ thời gian để nói chuyện dông dài.

- Ông Landi, Lacey Farrell đây. Tôi rất mừng là đã gặp được ông. Trước đây một chút tôi có gọi cho ông mà không được .

- Lúc đó tôi đang ở dưới nhà.

- Tôi biết có nhiều chuyện phải cắt nghĩa cho ông rõ, nhưng tôi không có đủ thời giờ, vì thế xin ông đừng ngắt lời tôi. Tôi biết câu hỏi mà ông muốn đặt cho tôi. Câu trả lời là có, có ba trang được viết trên giấy không kẻ hàng ở phần cuối của cuốn nhật ký của con gái ông. Các trang đó phần lớn nói lên việc cô ta sợ làm cho ông buồn. Heather nhắc đi nhắc lại là cô ta đang “bị kẹt trên đe dưới búa”. Chỉ có một chi tiết vui ở ngay đoạn đầu mà thôi, cô ta nói việc sắp đi ăn trưa dường như với một người bạn cũ. Theo những gì cô viết thì người đó có nói là cô ta càng ngày càng lớn lên trong khi ông ấy càng già đi.

- Tên ông ta là gì ? – Jimmy hỏi.

- Hình như là Max hay Mac Hufner.

- Tôi không biết người này. Có thể mẹ cô ta biết ông ấy cũng nên ? - Người chồng thứ hai của Isabelle già hơn bà ta rất nhiều. – Ông Landi lại do dự. – Cô đang ở trong một tình trạng khó khăn phải không cô Farrall ?

- Đúng như thế.

- Thế cô định làm gì đây ?

- Tôi cũng chưa biết nữa.

- Hiện giờ cô đang ở đâu vậy ?

- Tôi không thể nói cho ông biết được.

- Và cô xác nhận là trong cuốn nhật ký có các trang được viết trên các tờ giấy không kẻ hàng có đúng không ? Dường như tôi đã thấy chúng trong cái bản mà cô đã trao cho tôi, nhưng tôi không chắc điều đó cho lắm.

- Chúng thật sự có trong đó, tôi có thể quả quyết với ông như vậy. Tôi có làm một bản cho chính tôi và có các trang đó trong ấy. Ông Landi à, tôi tin chắc là Isabelle sắp sửa khám phá một điều gì đó và cũng chính vì vậy mà bà ta bị ám sát chết. Tôi rất tiếc. bây giờ tôi phải đi đây.

Jimmy Landi nghe tiếng máy được gác. Ông vừa đặt máy xuống thì Steve Aboutt suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

- Tôi nghĩ là không Jimmy, trừ khi người đó làm công việc phụ bếp. Ông cũng biết là họ đến rồi ra đi như sao mà.

- Tôi biết rồi

Ông liếc nhìn cánh cửa nhỏ thông ra phòng chờ đợi đang mở. Một người nào đó đang bước qua lại.

- Tên đó là ai vậy ? – Ông hỏi.

- Carlos đấy. Anh ta vừa trở lại đây làm. Anh ta nói là bên Alex không được nhận nhíp cho lắm.

- Anh hãy đuổi thằng đó ngay cho tôi. Tôi không thích người ta chúi mũi vào công việc làm ăn của tôi.

Jimmy đứng lên, bước lại gần bên cửa sổ, mắt nhìn ra xa xăm, quên hẳn sự hiện diện của Steve.

-« Trên đe dưới búa, phải không ? Và con cũng không thể đến gặp papa của con được sao ? »

Steve biết là ông ta đang nói chuyện với chính mình.